

в пам'яті взагалі, крім понурого нагромадження об'єктів: кросівок, із яких я не вилазив цілий рік, розмальовок та коміксів з універмагу, старого гумового м'яча, що ним я грався на вулиці. Мало цікавого — і ще менше прекрасного. Я ріс тихим, високим як на свій вік, схильним до ластовиння. Друзів мав небагато, і хтозна, чи з власної волі, а чи з обставин. У школі, здається, мені велося добре, але не відмінно. Я залюбки читав — Толкіна або про Тома Свіфта, — але й не цурався телевізора, який удосталь дивився довгими нудними пообіддями після школи, розлігшись на килимі в порожній вітальні.

Я чесно не можу пригадати що-небудь більше про ті роки, крім хіба специфічного настрою, який пронизував їх від початку й до кінця, — меланхолії, що в мене асоціюється з «Дивовижним світом Діснея» недільними вечорами. А сама неділя була сумним днем: рано лягати спати, завтра вранці в школу. Я постійно переживав, що неправильно виконав домашнє завдання, і варто було салюту спалахнути в нічному небі над залитим вогнями замком у Діснейленді, як мене поглинав суцільний страх, що мене ув'язнено в безпросвітному циклі «дім — школа», складники якого, принаймні для мене, перетворилися на раціональний емпіричний аргумент депресії. Батько був ницим, наш будинок — потворним, мати не приділяла мені уваги. Я носив дешевий одяг, надто коротку зачіску й анітрохи не мав популярності в школі. Ну а позаяк усе перелічене зберігало свою актуальність, скільки я себе пам'ятав, то мене не відпускало відчуття, що моє життя завжди триватиме в цій депресивній канві. Одним словом, моє існування мені здавалося калічним у якомусь тонкому, але суттєвому аспекті.

Мабуть, не дивно, що мені було не просто підігнати моє життя до життів друзів, якими я їх сприймав. Чарльз і Камілла — сироти (а мені ж у дитинстві так страшенно кортіло осиротіти!), котрі вирости під доглядом бабусь, двоюрідних зокрема, у приватному будинку у Вірджинії. Я міг тільки мріяти про таке дитинство: коні, ріки, амброві дерева. І Френсіс. Мати його народила, коли їй виповнилося сімнадцять, тоді вона була капризною мерзлячкою з рудим волоссям та багатеньким татусем, від якого втекла до барабанщика Венса Вейна і його «Музгоспу». Додому вона повернулася за три тижні, а ще за шість їхній шлюб анулювали. Френсіс полюбляв говорити, що дідусь і бабуся виховали їх, матір та сина, наче брата й сестру. Виховали з таким великодушним розмахом, що навіть один тільки поголос приголомшував: англійські нянечки, приватні школи, літо у Швейцарії, зима у Франції. Чи візьміть облудника Банні, котрий теж не міг похвалитися матроськими